

Rozengracht

1968. Het woninkje, driehoog op de Rozengracht, steekt als een vierkant torentje eenzaam uit boven de huizen links en rechts, waarvan de bovenverdiepingen verdwenen zijn.

Daardoor is het rondom kwetsbaar voor wind en regen. Binnen, op de vochtige muur heeft Johan geschreven:

‘L’art du theatre c’est l’art de la préparation.’

Zijn twee katten heten Harlekino en Dottore. Als we ‘s nachts thuiskomen van een voorstelling, en wij rode wijn uit de nachtwinkel drinken, een zak muntrop leegeten en sciencefiction lezen of een Havank, ligt Dottore op mijn billen terwijl ik op de matras op de grond lig. Alle *préparation* en activiteiten ten spijt, blijven we arm en leven we een slordig bestaan met tussenpozen zonder werk of inkomen. We slapen tot diep in de dag, halen net voor sluitingstijd een paar boodschappen of gaan naar de bioscoop verderop in de straat. Een bezoek van mijn ouders is dan ook een bezoeking door hun al of niet uitgesproken kritiek. Ik bak nog niet veel van mijn leven, in gevecht voor werk, voor een werkende deurbel en een telefoonaansluiting om bereikbaar te zijn. Tegelijkertijd voor een huwelijk – het Instituut voor Ongelijkheid waar ik toch al geen voorstander van ben, al zijn wij daarin meer elkaars gelijken dan in mijn vorige relatie. Maar het lijdt onder het gebrek aan zelfvertrouwen, een teveel aan drank en een overdosis aan fantasie.